

ПРОЛОГ

Викопати могилу непросто.

Болить усе тіло. М'язи, про існування яких я навіть не підозрювала, ниють від болю. Щоразу, піднімаючи лопату й набираючи ще трохи землі, мені здається, що в м'яз під лопаткою впивається ніж. Не думала, що там є ще щось, окрім кістки. Насправді відчуваю, як болить кожне м'язове волокно в моєму тілі. Дуже сильно.

На мить я зупиняюся, кидаю лопату, щоб трохи полегшити біль від мозолів, які з'являються на долонях. Передпліччям витираю піт із чола. Із заходом сонця температура впала нижче нуля, про що свідчить іній на землі. Однак іще в перші пів години я вже не відчувала холоду, а пальто зняла майже годину тому.

Що глибше я копаю, то легше стає. Перший шар ґрунту розкопати було майже неможливо, але, знову-таки, у мене був напарник, який допомагав мені. Та зараз я сама. Ну, і ще є *тіло*. Але з нього користі небагато.

Я вдивляюся в п'ятьму ями. Вона нагадує прірву, але насправді не глибша ніж метр. Скільки мені ще потрібно копати? Чула, що людей ховають на глибині два метри, але припускаю, що це для звичайних поховань, а не для безіменних посеред лісу. Але з огляду на те, що ніхто не має дізнатися, що заховано під землею, глибше таки буде краще.

Цікаво, на якій глибині потрібно закопати тіло, щоб тварини не відчули запаху?

Вітер, що обдуває піт на моїй оголеній шкірі, викликав у мене тремтіння. З кожною наступною хвилиною температура повітря починає знижуватися. Треба братися до роботи. Про всяк випадок копаю трохи глибше.

Знову беру в руки лопату, а кожна зболена ділянка в моєму тілі намагається привернути мою увагу. Наразі біль у долонях — безперечний переможець, він відчувається найяскравіше. Я б усе віддала за пару шкіряних рукавичок. Та все, що в мене є, — це великі дуті рукавиці, у яких неможливо втримати лопату. Тож мені доводиться працювати голіруч, із мозолями й усім іншим.

Коли яма була неглибокою, я могла копати, не залазячи в неї. Але зараз єдина можливість рухатися далі — залізти всередину. Кажуть, перебувати в могильній ямі — на нещастя. Ми всі зрештою будемо в таких ямах, але не варто випробовувати долю. На жаль, зараз цього не уникнути.

Вкотре занурюючи лезо лопати в сухий, твердий ґрунт, прислухаюся до звуків, що лунають ззовні. За винятком вітру, у лісі тихо, але я певна, що щось почула.

Тріск!

Ось і знову... Здається, ніби гілка ламається навпіл, хоча мені важко сказати звідки долинає звук — ззаду чи спереду. Я випрямляюсь і вдивляюсь у темряву. Тут хтось є?

Якщо так, тоді в мене великі, дуже великі проблеми. — Агов? — хрипло шепочу.

У відповідь тиша.

Я стискаю лопату в лівій руці, нашорошивши вуха. Затамовую подих, щоб приглушити звук дихання.

Тріск!

Ще одна гілка ламається на друзки. Тепер у мене не залишилося сумнівів. Ба більше, тепер звук долинає ближче, ніж минулого разу.

Тепер я чую шурхіт листя.

Усередині все стискається. Мені не вдасться відбратися. Не вийде прикинутися, що це звичайне непорозуміння. Якщо мене помітять, це все. Мені кінець. Брязкіт кайданок на моїх зап'ястях, поліційна машина з увімкненою сиреною, довічне ув'язнення без права на дочасне звільнення — і все таке.

Та в місячному світлі я помічаю білку, що вистрибує на галявину. Коли вона пробігає повз мене, під вагою її невеликого тіла ламається ще одна гілочка. Білка зникає з галявини, а в лісі знову западає мертва тиша.

Зрештою це не людина. Просто дика тварина. Виявилося, що звуки кроків насправді були шарудінням маленьких лапок.

Я полегшено зітхнула. Загроза минула, але це ще не кінець. Далеко не кінець. У мене немає часу на перерву. Мушу копати.

Врешті-решт, мені потрібно закопати тіло до сходу сонця.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЄВА

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ЦЬОГО

Люди завжди кажуть, як мені пощастило. Вони зауважують, що в мене гарний будинок, успішна кар'єра. Я завжди отримую компліменти щодо мого взуття. Проте я чесна із собою. Кажучи, як мені пощастило, люди мають на увазі не мій будинок, не мою кар'єру й навіть не мій стиль. Вони мають на увазі мого чоловіка. Вони говорять про Нейта.

Нейт чистить зуби, наспівуючи собі під ніс. Щоранку впродовж року я стояла поруч, перш ніж зрозуміла, що це завжди одна й та сама пісня. *All Shook Up* Елвіса Преслі. Коли я запитала про неї, він усміхнувся, а тоді сказав, що його цього навчила мама, адже пісня триває рівно дві хвилини, а саме стільки часу потрібно чистити зуби.

Я ненавиджу цю пісню кожною часточкою мого єства.

Щоранку протягом восьми років шлюбу — одна й та сама пісня. Можливо, я могла б уникнути цього дискомфорту, якби ми не чистили зуби разом, але це все одно триває. Ми як подружжя намагаємося якомога раціональніше використовувати ванну кімнату вранці, з огляду на те, що виходимо разом і вирушаємо в одне й те саме місце.

Нейт випльовує зубну пасту в раковину та прополіскує рот водою. Я вже завершила всі ранкові процедури, але

ще затримуюся. Він хапає ополіскувач для рота й використовує цю їдку синю рідину.

— Не знаю, як ти це терпиш, — зауважую я. — Цей ополіскувач на смак, як отрута.

Він випльовує його в раковину й усміхається. У нього ідеальні зуби. Рівні й білі, але не такі, що ріжуть очі білизною.

— Це *бадьорить*. Знаєш, чистота — найкраща краса.

— Та це жахливо. — Я здригаюся. — Тільки не цілуй мене після цієї гидоти.

Нейт сміється, і я вважаю це кумедним, коли згадати, що він і так рідко мене цілує. Перший легкий цьом на прощання вранці, другий — коли ми вітаємося ввечері, і третій — перед сном. Три поцілунки на день. Наше сексуальне життя не менш чітко регламентоване — перша субота кожного місяця. Колись це було щосуботи, потім через суботу, а тепер, протягом останніх двох років, ми дотримуємося нинішнього графіка. Думаю внести це до нашого спільного календаря на *iPhone* як регулярну подію.

Я беру фен, щоб досушити волосся, доки Нейт проводить рукою по своїх каштанових коротких пасмах, а тоді дістає бритву, щоб поголитися. Спостерігаючи за нами обома в дзеркалі, я не можу заперечити очевидний факт, що з нас двох Нейт — набагато вродливіший. Безперечно.

Мій чоловік неймовірно гарний. Якби хтось знімав фільм про його життя, йому довелося б брати на цю роль найсимпатичнішу зірку Голлівуду. Коротке, але густе темно-каштанове волосся, виразні риси обличчя, чарівна коса усмішка, а тепер, після придбання набору тренувальних гантелей у наш підвал, його груди перетворюються на суцільні м'язи.

І з іншого боку я — непоказна дівчина. За тридцять років я вже із цим змирилася. І спокійно ставлюся до того, що невиразні карі очі не виблискуватимуть грайливо, як у Нейта. Моє тьмяне каштанове волосся лише недбало спадатиме з голови, а кожна риса непропорційна для мого обличчя. Я занадто худорлява — кутаста, а про вигини на моєму тілі й не йдеться. І якби хтось знімав фільм про моє життя... Навіщо навіть про це обмовлятися? Таке просто неможливо. Про таких, як я, не знімають кіно.

Коли люди кажуть, як мені пощастило, вони мають на увазі Нейта, який геть не мого польоту. Але я трохи молодша, тож принаймні в цьому маю перевагу.

Виходжу з ванної кімнати, щоб урешті вдягнутися. Нейт слідом за мною робить те саме. Сьогодні на мені будуть біла блузка, застебнута на ґудзики аж до самої шиї, і світло-коричнева спідниця. У Новій Англії буває лише три місяці, коли можна походити в спідниці, — чотири, якщо пощастить. Надівши колготки, взуваю чорні туфлі-човники на шпильках від *Jimmy Choo*. Тільки після того, як я взулася, помічаю, що Нейт спостерігає за мною. Коричнева краватка вільно висить у нього на шиї.

— Єво, — озивається він.

— Гм? — Я вже знаю, яка буде його наступна фраза, але щиро сподіваюся, що він цього не скаже.

— Нові туфлі?

— Ці? — Не підіймаю очей. — Ні. Цим уже купа років. Я взувала їх на перший шкільний день іще торік.

— О. Гаразд...

Він не вірить мені, але переводить погляд на своє взуття — пару коричневих шкіряних лоферів, яким насправді вже купа років, — і мовчить. Коли Нейт сердиться, то